



ת"פ 25626/10/15 - מדינת ישראל נגד ד י

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 25626-10-15 מדינת ישראל נ' י

מספר פל"א 266849/2015

לפני כבוד השופטת יעל פרדלסקי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמת ד י

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד הרן

ב"כ הנאשמת - עו"ד אופיר כתבי

הנאשמת -

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין וכמצוות המחוקק אני מודיעה כי אני מזכה את הנאשמת מביצוע עבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ומחמת הספק מביצוע עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 380 + 382(ג) לחוק העונשין התשל"ז, 1977.

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לנאשמת ביצוע עבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") וביצוע עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

2. בחלק הכללי לכתב האישום נטען, כי מר א י (להלן: "המתלונן"), יליד 1943 והנאשמת נשואים שנים רבות, מתגוררים בבית משותף (להלן: "הדירה") וישנים בחדרים נפרדים. בעובדות כתב האישום נטען, כי ביום 20.6.15 בשעות הבוקר, נכנסה הנאשמת לחדרו של המתלונן כשהיא נושאת 3 תיקים אישיים מקרטון המכילים מסמכים אישיים. כשהבינה הנאשמת כי המתלונן הבחין בה, איימה הנאשמת על המתלונן באומרה: "גנבת לי את הפנסיה, אתה תמות, לך לזונה שלך", בכוונה להפחידו או להקניטו. בנסיבות אלה תקפה הנאשמת את המתלונן שלא כדין בכך שהכתה אותו באגרופים בגופו ושרטה אותו בידו הימנית. כתוצאה ממעשיה של הנאשמת נגרמה למתלונן בידו חבלה של ממש- שתי שריטות.



3. בתשובה לכתב האישום השיבה ב"כ הנאשמת, כי הנאשמת מודה בנטען בחלק הכללי לכתב האישום וכפרה בכל המיוחס לנאשמת בעובדות כתב האישום.

4. בסיכומיה טענה ב"כ המאשימה, כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק כי הנאשמת ביצעה את המיוחס לה בכתב האישום. ב"כ המאשימה הפנתה לעדות המתלונן, ועתרה להעדיף את עדות המתלונן על פני עדות הנאשמת. ב"כ המאשימה טענה כי המזכר שכתב גובה הודעת המתלונן (ת/2) והתמונות (ת/3), מהווים חיזוק לעדות המתלונן ויש להעדיף את עדות המתלונן על פני עדות הנאשמת שנמצאו בה בסתירות רבות. עוד טענה, כי עדי ההגנה לא נכחו באירוע, ולפיכך אינם רלבנטיים להכרעה.

5. ב"כ הנאשמת טענה בסיכומיה, כי יש לזכות את הנאשמת ילדת 1940, אשר מעדויות עדי ההגנה עולה, כי הנאשמת היא "הקורבן" היא זו שספגה שנים מכות והתעללות נפשית מהמתלונן. עוד טענה כי עולה מהראיות כי המתלונן הגיש כנגד הנאשמת עשרות תלונות שנסגרו ובקשות לצווי הרחקה כדי להוציאה מהדירה המשותפת. בנוסף טענה, כי אין ליתן אמון בגרסת המתלונן. כן טענה, כי דברי הנאשמת הנטענים בכתב האישום אינם מהווים איום אלא מדובר באמירה "של תסכול"

6. סקירת ראיות:

א. עדות המתלונן:

במסגרת חקירה ראשית הוגשה הודעת המתלונן במשטרה מיום 20.6.15 (ת/1).

ב-ת/1 אמר המתלונן, כי הוא נשוי לנאשמת שנים רבות ולהם 2 ילדים בוגרים. ביום 20.6.15 בשעות הבוקר, הנאשמת צלצלה בדלת הכניסה, ולאחר שנכנסה לדירה נכנסה לחדר של המתלונן. בעת שהמתלונן רצה להיכנס לחדרו, הוא ראה את הנאשמת סוחבת 3 תיקים אישיים שלו המכילים מסמכים (חשבונות) אישיים ויוצאת מחדרו. כאשר הבחינה בו הנאשמת, זרקה הנאשמת את 3 התיקים על הרצפה ותקפה אותו באגרופים. עוד אמר: "... כשאני ניסיתי להתרחק ממנה היא שרטה אותי עם ידיים תוך כדי מאבק, היא טוענת שאני שרטתי את עצמי" (עמוד 1, שורות 7-8). בנוסף בעת שתקפה אותו אמרה לו הנאשמת: "גנבת לי את הפנסיה, אתה תמות, לך לזונה שלך" (שם, שורות 12-13). בנסיבות אלה, לקח כדור הרגעה.

עוד אמר כי לא היו עדים לאירוע, ושהנאשמת תקפה אותו "בעבר הרחוק" (עמוד 2, שורה 21).

בחקירה נגדית השיב, כי מאחר ולנאשמת ציפורניים ארוכות, הוא טיפל בשריטות באמצעות יוד וטיפול נגד אינפקציות. כשנשאל ביחס לאמרתו בת/1 אודות המאבק השיב: "אני התכוונתי לזה שהיא באה ותקפה אותי ונוצר איזשהו מאבק אבל אני כתוצאה נמנעתי והתרחקתי ממנה, ויצאתי מהדלת והלכתי להגיש תלונה במשטרה..." (עמ' 5 לפרוטוקול שורות 25-27). כשנשאל מאיפה ידע כי המתלוננת תטען ששרט את עצמו השיב: "אני לא זוכר מאיפה זה נודע לי. זה כנראה מה שהיא אמרה היא כל הזמן צייצה שאני שרטתי לעצמי..." (עמ' 6 לפרוטוקול שורות 1-2).

עוד השיב, כי הגיש כ-30 תלונות נגד הנאשמת וכיום הנאשמת מטרידה אותו פחות. הוא אינו עוזב את הדירה, מאחר והדירה גדולה, ואין לו אפשרות לשלם שכר דירה במקום אחר. הפנסיה של המתלוננת הושקעה בדירה, ולכן יש לה חלק גדול יותר בדירה (60%), כשאת כל הוצאות הדירה הוא משלם מכספי הפנסיה שלו, והנאשמת מקבלת 2,300 ₪ קצבת זקנה וממנה היא מתקיימת. כשעומת עם העובדה שיש לו דירה נוספת בצפת אישר כי יש לו דירה בצפת.

ב. ת/2- לוח צילומים מיום 20.6.15:

ב-ת/2 מצולם המתלון כשעל ידו הימנית מצולמות 2 שריטות.

ג. ת/3 -מזכר מיום 20.6.15 שכתב רס"ר לירן יעקב:

ב-ת/3 שכותרתו "צילום חבלות הקרבן" כתב החוקר שגבה את ת/1, כי הבחין בסימנים על יד ימינו של המתלון.

ד. ת/4- הודעת הנאשמת באזהרה במשטרה מיום 20.6.15:

ב-ת/4 השיבה הנאשמת, כי לא איימה על הנאשם ולא תקפה את המתלון. עוד השיבה, כי המתלון משקר, יש לו בת זוג והוא רוצה להוציא אותה מהדירה. לא היה ביניהם ויכוח ביום 20.6.15, היא לא נגעה בתיקים של המתלון, והחבלות של המתלון היו על ידו עוד לפני שדיברה איתו. הנאשמת אישרה כי אמרה למתלון: "אתה גנבת לי את הפנסיה, אתה תמות, לך לזונה שלך" (עמוד 2, שורה 27), וכי עשתה זאת כדי להרגיע את עצמה, "זה סתם להוציא עצבים" (שם, שורה 28). מעולם לא תקפה אותו, המתלון שרט את עצמו, "...ומביים כדי להרוס אותי" (שם, שורה 31).

ה. עדות הנאשמת:

בחקירה ראשית העידה, כי הלכה בשבת בבוקר כמנהגה לבית הכנסת וחזרה בשעה 10:30 לערך. המתלון פתח לה את הדלת והראה לה את הזרוע שלו, וכלשונה "...ואני רואה אדום, אני כמעט בטוחה שזה לא היה דם אלא נייר צבוע אדום..." (עמוד 17 לפרוטוקול, שורות 1-2). היא לא אמרה לו כלום, לאחר מכן הוא יצא מהדירה, והיא חשדה שהלך להגיש נגדה תלונה במשטרה על מנת להוציא אותה מהדירה. עוד העידה, כי המתלון מגיש בקשות לבית משפט לענייני משפחה על מנת להוציאה מהדירה (ב/2).

בחקירה נגדית השיבה, כי במשך כ-15 שנה הם ישנים בחדרים נפרדים, לאור רצון המתלון. עוד השיבה, כי יצאה לפנסיה בגיל 60 וגילתה לפני כ-15 שנה שהנאשם רוקן את קופת הפנסיה שלה וזה מעצבן ומטריד אותה. עוד השיבה, כי החדר של המתלון נעול והיא לא נכנסת אליו. כשעומתה עם דבריה בבית משפט למשפחה מיום 13.7.15 השיבה, שנכנסה פעם אחת לחדר של המתלון כי היה חסר לה מסמך בקלסר שקשור לפנסיה. עוד השיבה, כי לא נכנסה לחדר של המתלון ב-20.6.15, לא שרטה אותו, ולא זוכרת אם אמרה לו שגנב לה את הפנסיה, שימות ושילך לזונה שלו, ושהתעצבנה על המתלון.

לאחר שהמתלון הראה לה את היד שלו, היא הבינה שהוא הולך להגיש תלונה במשטרה. כן השיבה שבמשך הרבה שנים שניהם מגישים תלונות הדדיות, לא התקשרה למשטרה באותו יום ולא הלכה למשטרה כי היא שומרת שבת. עוד השיבה, כי המתלון אוהב לצאת לבלות לבד, זה מעצבן אותה ולא מקובל עליה.

ו. עדות עדת ההגנה בתם של הנאשמת והמתלון:

בתמצית אציין כי מעדותה עולה כי לא ביקרה בדירה 8 שנים ולא נכחה באירוע, לפיכך לטעמי עדותה אינה רלבנטית להכרעה.

ז. עדויות עדי הגנה- אחותה של הנאשמת גברת ג ואחיה של הנאשמת מר ע מ:

בתמצית אציין כי עדי ההגנה לא נכחו באירוע ולכן עדותם אינה רלבנטית להכרעה.



ח. בנוסף הוגש מכתב של עדת ההגנה, בתם של הנאשמת והמתלונן לבית משפט לענייני משפחה (נ/1) וכן 2 בקשות לצווי הגנה שהגיש המתלונן כנגד הנאשמת בבית משפט למשפחה ב-5.3.14 וב-7.7.14 (נ/2).

7. האם הוכיחה המאשימה כי הנאשמת ביצעה עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 380 + 382(ג) לחוק העונשין?

א. מהראיות שהובאו בפניי עולה, כי ביום 20.6.15 בשעות הבוקר, שהו בדירה הנאשמת והמתלונן, אשר במשך שנים רבות שורה בניהם מערכת יחסים עכורה. עוד עולה כי המתלונן הגיש תלונות רבות במשטרה כנגד הנאשמת וכן בקשות שונות לבית המשפט למשפחה.

ב. לאחר שבחנתי היטב את עדות המתלונן שהינה עדות יחידה, מצאתי כי לא ניתן על סמך עדותו לקבוע מעבר לכל ספק כי הנאשמת תקפה את המתלונן, שכן המתלונן סיפר בהודעתו (ת/1) כי התנהל מאבק בינו לנאשמת, כן אמר בהודעתו כי הנאשמת תאמר כי הוא שרט את עצמו, המתלונן בעדותו לא הסביר את אופן המאבק ביניהם ולא נתן כל הסבר כיצד ידע כי הנאשמת תטען כי שרט את עצמו. עוד מצאתי כי המתלונן השיב בחקירה נגדית שאין לו כסף לשלם שכר דירה, עובדה שלא מתיישבת עם תשובתו כי יש לו דירה בצפת. בנסיבות אלו, נותר ספק בליבי האם הנאשמת תקפה את המתלונן, כשאיני יכולה לשלול כי המתלונן שרט את עצמו ולפיכך לא מצאתי חיזוק בת/2 ובת/3 ומצאתי לזכות את הנאשמת מחמת הספק מביצוע עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות עבירה לפי סעיף 380 + 382(ג) לחוק העונשין.

8. האם הוכיחה המאשימה כי הנאשמת ביצעה עבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין?

א. כתב האישום מייחס לנאשמת, כי איימה על המתלונן באומרה "גנבת לי את הפנסיה אתה תמות, לך לזונה שלך", כשהנאשמת בהודעתה (ת/4) אישרה כי אמרה את הדברים הנ"ל למתלונן ובבית משפט השיבה, כי אינה זוכרת אם אמרה זאת לנאשם.

ב. מעדות המתלונן ומת/4 אני קובעת כי הוכח כי הנאשמת אמרה למתלונן "גנבת לי את הפנסיה אתה תמות, לך לזונה שלך" יחד עם זאת אני סבורה, כי אין באמרת הנאשמת למתלונן כדי להוכיח כי בוצעה עבירת איומים.

ג. עבירת איומים היא עבירה התנהגותית, כשאיום נבחן על פי תוכנו והשפעתו על המאויים. עוד נקבע, כי האיום צריך להיות רציני וממשי, להבדיל מאיום סרק שאין מאחוריו כוונת מימוש ואשר להשפעתו על המאויים, זו נבחנת באמות מידה אובייקטיביות, לפי הערכת האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול הנסיבות.

ברע"פ 2038/04 לם נ' מ"י, פ"ד ס(4), 95, סקרה כב' הש' בייניש את ההלכה לעניין עבירת האיומים וכתבה:

"...כבר נקבע בפסיקתנו כי הקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית. הבחינה נעשית מנקודת מבטו של האדם מן היישוב, המצוי בנסיבותיו של המאויים, ולא על פי אמת מידה סובייקטיבית ומנקודת מבטו של המאויים בלבד... לפיכך, כדי לקבוע אם תוכן הביטוי עולה כדי איום, על בית המשפט לבחון אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום... יודגש כי בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת במנותק מן הנסיבות אלא בתוך ההקשר שבו ניתן הביטוי. בית המשפט יבחן את הנסיבות שאפפו את מסירת הביטוי ואת הנסיבות שבהן הוא נקלט. כמו כן יבחן בית המשפט



את המסר שהיה גלום בביטוי "...

בע"פ 6368/09 **מתן זקן נ' מדינת ישראל (12.7.10)** כתב הש' הנדל: "לצד מבחן השליטה ומבחן המהות שהובאו לעיל ניתן להציע מבחן אחר, אשר לטעמי יסייע במלאכת ההכרעה בתיק זה - מבחן ההקשר. על פי המבחן המוצע יש לשאול שלוש שאלות: האחת, מה אמר. השנייה, מי אמר. השלישית, מדוע אמר. מבחן ה'מה' מתמקד בשאלת מעשה העבירה. כמובן, ניתן לבצע פעולת איום גם ללא מילים אלא באמצעות סימנים או התנהגות אחרת. ברם, פשיטא, ללא מעשה - אין עבירה. מבחן ה'מי' נועד לבדוק את הקשר בין הנאשם לבין מעשה האיום. בדרך זו ניתן ללמוד על אופיו של מעשה האיום. מבחן ה'מדוע' מטרתו לבחון את הכוונה העומדת מאחורי המעשה כנדרש בפלילים. יש לשקלל את שלושת המבחנים - מה, מי ומדוע - על מנת להגיע להכרעה האם בוצעה עבירת איום. במובן זה, המבחנים הינם משולבי..."

ד. אשר ליסוד הנפשי הנדרש קבעה הפסיקה, כי משמעותו היא שהמאיים הציב לנגד עיניו את המטרה והיעד של הפחדה והקנטה במקום שלמאיים הייתה שאיפה להשגת היעד הזה, או, שהייתה לו מודעות, ברמה גבוהה של הסתברות, כי היעד של הפחדה או הקנטה יתממש עקב איומו.

ה. לטעמי, התבטאות הנאשמת שעניינה "ניבוי למות המתלונן או איחול למותו" אינה עומדת במבחני הפסיקה לעניין התגבשות עבירת האיומים, שכן לנאשמת, ילידת 1940 אין יכולת שליטה על המוות של המתלונן או השפעה על התממשות מוות. עוד עולה מהראיות, כי המתלונן והנאשמת נמצאים במערכת יחסים עכורה שנים רבות, כשעולה מהודעתה של הנאשמת כי אמרה לנאשם פעמים רבות שימות. בנוסף מצאתי, כי על פי אמת מידה אובייקטיבית, אין באמרת הנאשמת למתלונן כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום.

לפיכך אני מזכה את הנאשמת מביצוע עבירת איומים.

סוף דבר

על יסוד כל האמור לעיל אני מזכה, מחמת הספק את הנאשמת מביצוע עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 380 + 382(ג) לחוק העונשין, ומזכה את הנאשמת מביצוע עבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום ד' תמוז תשע"ז,
28/06/2017 במעמד הנוכחים.
יעל פרדלסקי, שופטת